

ugyan, de életükben nem sok helyet hagynak Istennek, Krisztusnak. Vallásosnak lenni annyit jelent, mondja Loew, mint keresni Istent, mint Isten barátjának lenni, mint elfogadni, hogy Isten: a totális szeretet. Belekapcsolódní Isten szeretet-életébe: íme ez a keresztény boldogsága, a halhatatlan, a kifogyhatatlan élet csírája. — A kötetet J. Loew személyes hangú vallomása zárja le: boldog, mert megismerhette Krisztust és boldog, mert napról napra jobban szeretheti felebarátait.

A szerény terjedelmű könyv a modern evangelizálás szép tanúságtételét tartalmazza.

Eva Petrik: *G y e r m e k e i m m e l*. Indítások iskolás gyermekek vallási neveléséhez lelkipásztorok és szülők számára. OMC Bécs, 1974, 124 o. Fordította Ligeti Margit.

1971-ben jelent meg, ugyancsak az OMC gondozásában, Hilda Laible tollából „Az első évek” c.könyv, amely a kisgyermek vallásos nevelésének problémáival foglalkozott. Eva Petrik műve mintegy szerves folytatása Laible munkájának: a szerző pedagógiai szaktudása és édesanyjai tapasztalata alapján gyakorlati szempontokat nyújt az iskolás gyermekeknek a családban folyó vallásos neveléséhez. A gráci származású pedagógus-író nő négy gyermek anyja; középiskolában tanít, és szexuálpedagógiai előadásokat tart a hittanárképzőben; férjével az ausztriai Katholisches Familienwerk elnöke. — A szerző mindenekelőtt néhány alapelvet tisztáz: Ezentúl is a család marad a nevelés elsődrendű tényezője; a vallásos nevelést csak vallásukat élő szülők biztosíthatják; a vallásos nevelés kiterjed az egész személyiségre, a gyermek egyéniségének minden irányú harmonikus kifejlődését szolgálja. Ezután a következő témakörökre foglalja mondánivalóját: 1) A gyermek vallásos kibontakozásának természetes előfeltételei, 2) A nevelés helyes mértéke: a mértéktartás, 3) A gyermek akaratának nevelése, 4) A gyermek lelkiismeretének kibontakozása, 5) Istennel a hétköznapiakban és az ünnepeken, 6) Az apa szerepe a vallásos nevelésben. Fordulatos stílusban, gyakorlati példákkal bőven illusztrálva mutatja be az iskolás korú gyermek vallásos nevelésének felelősségteljes, fáradságos, de ugyanakkor sok örömet adó folyamatát. Kiválóan ismeri a buktatókat, nem hallgatja el saját pedagógiai balfogásait sem, hiszen ezeket egy szülő sem kerülheti el. A szülők nem a gyermek előtt, még kevésbé után, hanem gyermekeikkel e g y ü t t járnak a kibontakozás útját. A gyermekek vallásos nevelése ilyen módon az egész család ügye, érdeke és öröme. — Az ízléses kiállítású kis könyvet nagy haszonnal forgathatják szülők, pedagógusok és a gyermekkel foglalkozó lelkipásztorok.

Puskely Mária

Teológiai kiskönyvtár. Róma 1974-75.

Bizonyára igen sokan örömmel fogadták, hogy a külföldön dolgozó magyar teológusok, tanárok és munkatársaik röviden, zsebkönyvalakban tájékoztatni akarják paptársaik és az érdeklődő — mindig számosabb — hívőket a hittudomány mai állásáról. Hiszen nincs mindenkinek ideje és alkalm, sokszor forrásai sem, hogy maga járjon a végére annyi vitatott kérdésnek, és számon tarthassa a kérdések mai állását. Az elsőnek megjelent könyvecske (Nemeshegyi Péter: A Szentháromság, I. Szolgálat 21, 84.o.) olvastán nagy örömembe egy kis aggodalom keveredett: Tudják-e majd tartani ezt a színvonalat? Az eddig megjelent négy további könyvecske igazolta örömünket és nem csalta meg reményiségünket. Vivant sequentes!

Alszegey Zoltán: Bevezetés a teológiába (I/1), 104 o. A kis könyv valóságos iránytű a kérdések tengerén, a viták és a problémák viharában: Mi a teológia, mi köze a hithez és a tudományhoz? Mi benne az Egyház szerepe? Mi az alapvető kérdés, és hogyan haladunk ott a válasz felé? Mit adnak a források, mit kell az „idők jeleiből” kiolvasnia a teológusnak? Mit jelent az a döntő megállapítás, hogy „az igazi hittudománynak a közösség életét kell szolgálnia”? Van-e magyar teológia, mi az, és